

Käijukaisen køittokirja

Katariina Vuori & køittiöapulaiset Hølka ja Vøzra Vuori

Keijukaisen käyttökirja

Kiitokset ja keijuniiaukset:

Veeralle ja Helkalle:

pienet kädet, suuret ajatukset

Isälle ja äidille:

juurista, mullasta ja lavasta pinnasta

Anne ja Turkk Saarikoskelle:

Suutarin lapsella ei ole kenkiä eikä tällä

kirjalla olisi kansia ilman teitä

PS. Hyvää syntymäpäivää Veera-keiju!!

Katariina Vuori
Keijukaisen kättökirja

© 2012 Katariina Vuori

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-522-9

Tämän kirjan ovat vatkanneet, kohottaneet ja auringossa kypsyttäneet:

Katariina Vuori: kirjoittaja, freelance-toimittaja. Leipuroi tekstit ja kuvat.

Veera Vuori, viisivuotias keijukokki, reseptien idänikkari ja erinomaisen taitava vatkaaja.

Muta-, kukka-, kaarna-, käpy- ja niin edespäin ja miksei takaperinpäinkin – kakkujen asiantuntija.

Helka Vuori, pikkukeiju 3v.

Loistava löytämään tarkalla keijun vainullaan raaka-ainetta, kokeilemaan ne ja silppuamaan niitä reseptissä tarvittavat hyppy-selliset.

Siili Sitturaisen esittely (muista kertoa kummallisesta pepusta!)

Siili Sitturainen asui ympyrässä. Ympyrä oli viidakossa ja viidakko keskellä suomalaista sekametsää.

Ympyrän toisella reunalla kasvoi saniaisia ja villivadelmia, toisella reunalla metsätähtiä ja peltokortetta. Kolmannella sivulla oli nuori paju, joka huojuu kauniisti tuulella. Tuon kyseisen pajun kanssa Siili Sitturainen oli oppinut tanssimaan tangoa ja hieman foxtrottiakin.

Yksi pihlaja oli kaatunut Siili Sitturaisen ympyrän eteen. Hän käytti sen runkoa apuna aamuvoimistellessaan.

Kun Siili Sitturainen seiso i ympyrän neljännellä sivulla ja nousi seisomaan pikkuruisten varpaittensa varaan, hän näki järven.

Koska ympyrä oli ympyrä ja siksi ympäripyöreä, olisi aivan mahdotonta tässä luetella, mitä kaikkea sen reunoilla oli. Riit-täköön kun kerrotaan, että Siili Sitturaisen kotiympyrää reu-nusti suuri joukko erilaisia kasveja, joista osa teki kukkia, osa marjoja ja osa ei kumpaakaan näistä kahdesta. Joidenkin kas-vien elämäнкиireet kun muodostuivat pääasiassa lehtien tai vuosirenkaiden tekemisestä.

Tällaisten asioiden reunustaman ympyrän keskellä oli Siili Sit-turaisen koti. Hänen kotinsa koostui neljästä tyhjästä maito-purkista. Hän oli törmännyt niihin kerran metsässä kuljeskel-lessaan.

Maitopurkit oli asetettu päällekkäin niin, että alhaalla oli kaksi maitopurkkia vierekkäin ja ylhäällä toiset kaksi. Voisi siis sa-noa että Siili Sitturaisen kodissa oli neljä huonetta kahdessa kerroksessa.

Alhaalla vasemmalla oli keittiö, joka toimi myös talviruokavarastona. Oikealla puolella alhaalla oli olohuone. Yläkerrassa oli kaksi makuuhuonetta. Vasemmalla puolella oleva makuuhuone oli Siili Sitturaisen omassa käytössä. Oikealla puolella oleva oli vieraita varten.

Kaikki huoneet oli pehmustettu vihreällä, samettisella sammalella. Ulkopuolelta koti oli vuorattu jäkälällä, naavalla, heinänkorsilla, jäniksen talvikarvalla ja pihkalla. Nämä paitsi lämmittivät kotia kylmällä säällä, pehmensivät myös kattoa rummuttavan sateen ääntä.

Siili Sitturainen oli varsin tavanomaisen näköinen siili. Sillä oli neljä jalkaa, kaksi kirkasta nappisilmää, pienet, terävät varpaankynnet, suu, nenä ja arvaamaton määrä notkeita piikkejä. Oli hänessä paljon muutakin siileille tyypillistä, kuten pehmeä, untuvainen turkki vatsassa ja nenässä kaksi sierainta.

Mutta sitten hänessä oli vielä jotakin, mitä ei kaikista siileistä löytynytäkään. Nimittäin hänen takapuolensa. Se oli violetti.

Siili Sitturaisen takapuoli oli violetti nimenomaan sen vuoksi, että hän oli eräänä iltana ollut perheensä - äiti, isä, isosisko, pikkusisko ja pikkuveli- kanssa tavanomaisella iltakävelyllä. He olivat tulleet erään talon pihalle ja nähneet portaiden juuressa kulhon. Suuressa hopeanvärisessä kulhossa oli ruskeita munkkirinkilän muotoisia renkaita. Ne tuoksuivat hyvältä ja he maistoivat niitä. Ja ne myös maistuivat hyviltä. Äiti arveli että ne olivat kissan tai koiran ruokaa.

Siinä he söivät maukasta iltapalaansa muina miehinä, kun yhtäkkiä jostakin ilmestyi ihmisiä. Ne tulivat aivan hiljaa ja -huis vaan- yhdessä hetkessä heidän kaikkien piikkeihin oli sipaistu violettiä maalia. (Myöhemmin Siili Sitturainen kuuli Saunamajalta, että ihmisillä oli tapana joskus merkitä pihalueelle tulleet siilit maalilla, jotta he oppisivat tunnistamaan ne ja tietäisivät ketkä kävivät vuorollaan ruokailemassa. Kuulemma joku toinen siilipesue kulki nykyään takapuolet sinisinä. Kovin tarkoituksenmukainen ele siis pohjimmiltaan, mutta kyllähän pieni siili moista säikähtää.)

Tiēdātkō mikā on kēijukaistēn hērkkuuokaa?
Olisiko sē aamukastēlla kostutēttu hiēkka-
pannukakku vai satēnkaarisokērilla kuorrutēttu
pilvēnhattara? Lāhdē kēijungiti Roosa Noora
Karoliina Kērmangēkan mukaan nauttimaan
mutakakkuja, kēyppiirakoita, rupisammakon
joogatēttā ja valmistamaan lääkejuomaa kipēillē
mēhilāisillē.

¶i niin, ja kēiju pyysi sinulta apua: koska hānēn
omat vārikynānsā putosivat muurahaisprinsēssa
Imilia Murumuru ¶nastasia dē Kēkon hāäval-
mistēlujēn aikana pihkakuorruttēssēn, hān
pyysi kysymāān, jos voisit ystāvällisēsti
kuvittaa kirjan piirroksillasi. Kēiju kiittää
avustasi!

